

det skulde være af Bigtighed for Afsenderen, at den Ordre, som Brevet skulde indeholde, ikke blev bekjendt, og i hvilke Adressbrevet altså ikke kunde være aabent, kunne derhos ganske vist ikke være mange. — Hvad det 3die af Udvalget stillede Endringsforslag angaaer, nemlig det, som gaaer ud paa i § 3, 3die Linie, at optage Ordet „Brevkort“, da maa jeg takke det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (Melchior), fordi han saa uforbeholdent udtalte, at, hvad det herved kom an paa, var at faae Postvæsenet til at levere selve Brevkortene frit. Det er af Spørgsmaalet herom, som vi jo iøvrigt først komme til under et senere Afsnit, at Betydningen af Udvalgets Endringsforslag under Nr. 3 ganske afhænger. Jeg troer ikke, at der er nogen egentlig Træng til at indføre Brevkort, da man allerede nu, som det er oplyst, kan sende aabne Breve med Posten, og da den Besvæmmelighed, som et Brevkort, som man kan have i sin Brevtaske, medfører, jo ogsaa kan tilveiebringes ved at have en Convolut i Brevtasken. Men naar Spørgsmaalet bliver om at uddele Brevkort gratis, saa faaer Sagen tillige en finantstiel Betydning, og fra dette Synspunkt maa jeg da bestemt udtale mig imod at vedtage Udvalgets Endringsforslag under Nr. 3. Vi komme jo imidlertid, som sagt, senere til at tale nærmere om dette Spørgsmaal. — Udvalgets 4de Endringsforslag, som gaaer ud paa, at man skal kunne sende Værdier i Breve, der ikke ere anbefalede, finder jeg saa tilstrækkeligt imødegaaet af den høitærede Finantsminister, at jeg umulig kan troe, at det vil blive vedtaget. Hvad der er bemærket af den ærede Minister om, at Brevsikkerheden udsættes for Fare ved at lade det i saa Henseende bestaaende Forbud falde bort, maa vistnok Enhver erkjende Rigtigheden af. Vi kjende sikkert Alle allerede nu ikke saa Grempler paa, at Penge, der imod de nu gjældende Bestemmelser ere sendte i ikke-anbefalede Breve, ere blevne borte, tilligemed Brevene, og vi kjende sikkert ligeledes Grempler paa, at anbefalede Breve ere blevne borte, fordi de have havt et Udseende, der kunde lade formode, at der var Penge i dem. Men ved nu at give Tilladelse til at sende Penge i anbefalede

Breve vilde man meget bestyrke Formodningen om, at der kunde findes Penge i dem, idet de da i Virkeligheden ganske sikkert hyppigere end nu vilde indeholde Penge; Brevene vilde selvfølgelig meget hyppigere forsvinde, og derved vilde aabenbart Brevsikkerheden lide. Jeg anbefaler saaledes meget stærkt at forkaste Udvalgets Endringsforslag under Nr. 4. — Det sidste af Udvalget til § 3 stillede Endringsforslag lægger jeg kun ringe Vægt paa. Jeg troer nemlig ikke, at ret Mange vilde føle sig fristede til at sende Papper og Breve under een Convolut og eet Frimærke til Uddeling. Skulde imidlertid en saadan Skik mulig blive almindeligere, var det dog rigtigst ikke at have unddraget Postvæsenet Midlerne til at stride ind derimod. Det er vel ganske vist, at det vil være meget vanskeligt for Postvæsenet at opdage, om det er forseglede Breve, der ligge i en Pakke eller ikke, men der gives dog en Veie, ad hvilken det temmelig let vil komme til almindelig Kundskab, og det er ved Uddelingen. Naar Brevene uddeles, vil man let kunne erfare det, ligesom ogsaa ved hvem de uddeles, og man vil saaledes ogsaa kunne komme efter, hvem der maatte give sig af med en saadan Forretning som Næringsvet, hvad det jo i saa Fald nok kunde være af Betydning at forhindre. Jeg anseer det imidlertid, som sagt, for mindre sandsynligt, at en saadan Trafik vil blive sat i Gang.

Det første af mig stillede Endringsforslag havde den høitærede Finantsminister Sigtet at erindre imod. Den ærede Vedfører saa derimod en stor Fare deri; han meente nemlig, at, naar man nu istedetfor „Administrationen“ i § 4 satte „Finantsministeren“, saa vilde det kunne blive til Hindrer for i sin Tid at sammensmelte Postvæsenet med Jernbanelvæsenet. Jeg maa dog tilstaae, at jeg ikke kan see, hvorledes der derved skal kunne komme nogen Hindring tilstede i saa Henseende. Derfor man i sin Tid skulde beslutte sig til at sammensmelte de nævnte to Institutioner, saa maa man jo blive enig med sig selv om, at de skulle henlægges under een Minister, enten det saa bliver Finantsministeren eller Indreministeren, og der maa da i Loven derom optages de fornødne Bestemmelser, som forandre